

Savonlinna-kuoro ja Kuopion kaupunginorkesteri tarjosivat syksyn konserttitapauksen

Loistava Requiem

W.A. Mozart: Requiem.
Savonlinna-kuoron 30-
vuotisjuhlakonsertti
Savonlinnan Tuomikirkossa
22.10 Joht. Kyösti Haatanen.
Kuopion kaupunginorkesteri,
sol. Heli Veskus, Sopraano
Kristiina Haartti, altto
Jorma Silvasti, tenori, Olli
Tuunanen, Basso

Riitta-Leena Lempinen

Savonlinna-kuoron upea juhlakonsertti näytti jälleen kerran, että Savonlinnassa on suuri määrä musiikinystäviä ja että suuret kuoroteokset saavat ihmiset liikkeelle. Savonlinnan Tuomikirkko oli perjantai-iltana niin täyttä, että monet kymmenet joutuivat seisomaan, ja konsertin alku lykkääntyi väen etsiessä istuinpaikkoja.

Konsertti näytti myös Savonlinn-kuoron olevan taitava, iskuvoimeinen ja monipuolinen kuoro. Juhlakonserttiin oli saatu runsaasti vahvistuksia kuoron entisistä laulajista, ja kokoon oli saatu määrällisesti ja taidollisesti vaikuttava joukko, josta lähti hurjimmissa forteissa ääntä niin, että kirkko tuntui käyvän liian pieneksi.

Savonlinna-kuoro on kuulunut

Orkesterin sointi on tarvittaessa pehmeä, joskus se painui lähes kuulumattomiin. Kuoleman kauhuja kuvailevissa osissa orkesteri pauhaa pelottavasti. Jousisektion työskentely on tarkkaa ja iskevää, puheltimekset ottavat rohkeasti oman paikkansa. tuba mirum -osan vaikea pasuunasoolo soi kauniina ja kantavana, basettitorvet luovan usein lohdullisen kauniita melodiakaaria, trumpetit kajauttavat iloa ja kunniaa. Patarummuissa oli illan ainoa kauneusvirhe: kesken esitystä alkoi toinen rummuista säristä. Hannu Salmenkivi taituroi uruissa, jotka toivat moneen hetkeen voimakasta lisäsävyä.

Solistiensemblessa ei ollut eikkoa lenkkiä, vaan jokaisen musisointia saattoi kuunnella turvallisesti, vain nauttien. Yhden illan hienoimmista hetkistä tarjosi **Jorma Silvasti**, takaisin juurilleen Savonlinnaan palannut

Usein edetään pistemäisen lyhyillä äänillä, joiden on sytyttävä ja sammuttava ajatuksen vauhdilla. Myös näissä kuoro onnistui pysymään yhteensoivana.

Savonlinna-kuoro loisti erituisesti voimakkaissa, pauhaavissa kohdissa, mutta myös lähes yliherkät pianot toteutettiin hienosti. Lacrimosa-osan kyynelehtivä kauneus loi pitkää linjaa, kasvoi huomaamatta vaikuttavaan pauhuun.

Kyösti Haatanen tietää, kuinka kuoro saadetaan soimaan. Välillä volyyymi ja sävy muuttuivat yhden tavu aikana lähes taianomaisesti, kasvoivat taas katosivat, välillä Haatanen pidätteli pienen pientä pianoa tahtitolkulla, ei päästänyt jännitystä käsistään liian nopeasti. monet lopetukset poikkesivat tavanomaisesta. siinä mistä standardilevytyks

ja kuoroon seudun musiikin tekijöiden ehdottomaan eliittiin. Juhlakonsertti näytti, että kuoro on voimissaan. Juhlakonserttiin oli saatu vahvistusta kuoron entisistä laulajista, ja niipä se vahvuus nousi lähes 50:een.

Mozartin requiem kuuluu länsimaisen musiikkikirjallisuuden suurteoksiin, mestarillisiin jättiläisiin, jotka nousevat yli muiden. Heti ensitahdeissa jousien keinuva säestys ja fagotin ja barettitorvien pitkät linjat saavat kylmät väreet kiirimään selkäpiissä. Kun kuoron laulu hiipii rauhaa anoen sisään, on tunnelma pyhä ja latautunut.

Kokoesitystä ympäröi suuren musiikkitapahtuman henki: harras tunnelma oli rikkomaton, Mozartin kuolematon musiikki loi ajattoman vaikutelman. Kuulija saattoi antautua musiikin vietäväksi, liikkua kuoleman ja vihan päivän armottomista tunnelmista armon ja rauhan seestyneisyyteen, elähdyttävään valoon.

Vihan päivän tai Conjutatis -osa olivat kerrassaan vaikuttavia leppymättömydessään, jälkimmäisen voca me -kohta, jossa näisäänet laulavat huilumaisen kevyesti yksinkertaista pyyntöä, oli yksi

maailmantähti, jolla onneksi oli aikaa laulaa tässä konsertissa Berliinin ja Pariisin töiden välissä. Silvastin tenorissa on jotain taianomaista, maagista, henkeäsalpaavaa. Hänen vuosi vuodelta vahvemmaksi kasvava tenorinsa on valtavan sävykäs ja joustava, se taipuu pehmeästi kuvioihin. Pianissimot ovat lähes kuulumattoman hienoja ja herkkiä. Toivottavasti Jorma Silvasti on useamminkin kotikaupungin yleisön kuultavana.

Savonlinna-kuoroa viimeiset kymmenen vuotta johtanut **Olli Tuunanen** on kehittynyt vahvaksi ja varmaksi bassoksi, jota oli ilo kuunnella. Tuunasan kiinteä basso loisti erityisesti Tuba mirun -osan alussa. Sopraanu **Heli Veskuksen**ääni on vahva ja verevä, **Kristiina Haartti** on lämmin, sävykäs alto. Solistiensemble soi hyvin yhteen, kaikki neljä ajattelivat ja fraseerasivat yhteneväisesti, sopusointuisesti. Tasaisen hyvä, yhteensoiva ensemble oli tärkeä tekijä koko teoksen onnistumisessa.

Requiem on kuitenkin ennen kaikkea kuoron teos. Laajan teoksen opetteleminen on vaatinut Savonlinna-kuoron laulajilta ja ohjaajilta paljon. Melkein vuoden aherrus kannatti: kuoro lauloi osansa rikkomattomasti, moniplviset, koukeroiset fuugatkin suvereenisti selvittäen. Mozart ei päästä kuoroa vähällä, vaan

tarjoaa tahdin loppuun saakka puuhaavan tai loppua kohden paisuvan fortesoinnun, antoi Haatanen pitkien sointujen lientyä hiljaisiksi ja herkiksi heti alkuforten jälkeen. Hän myös antoi aikaa osien keskellä tunnelmien vaihdoksille, korosti paikoin hidastuksia tai veti välillä nopeita kuvioita vielä nopeammiksi.

Tämä ei ollut aivan mikä tahansa Mozartin Requiem, vaan kapellimesteri antoi tulkintaan oman, selvästi kuuluvan panoksensa. Esittäjäistö yllätti myös Requiemin viimeisten äänien häivyttä. Lähes välittömästi alkoi Mozartin yksi tunnetuin ja kulunein laulu Ave verum corpus, jonka hempeät soinnut jäivät viimeksi soimaan häivyttäen Requiemin todemmat tunnelmat. Ehkä yllätyskappale oli ylimääräinen, jonka kuoro tarjoili jo ennen aplodeja.

Savonlinna-kuoro, orkesteri ja solistit tarjosivat savonlinalaisille elämyksen, jonka muisti ei varmaan katoa kovin pian. On hienoa, että kaupungissa on kuoro, joka uskaltaa ryhtyä näin suuriin yrityksiin välittämättä pienestä julkisesta tuesta. Hienointa oli, että peinoinen uhkayritys onnistuu näin komeasti.

Sielunmessu vuosisataisine sanoineen ja Mozartin nerokas

illan kauneimpia.

Jo ensitahdeissa tuli selväksi, että Kuopion kaupunginorkesteri on yhtenäinen, sävykäästi soittava orkesteri, joka pystyy tuottamaan sen, mitä kapellimesteri vaatii.

kuoron on oltava joka hetki valppaana, kun tunnelmat vaihtuvat syvästä epätoivosta ja hurjasta kauhunfortesta seuraavan tahdin lempeyteen, melkein häviävän hiljaiseen pianoon.

musiikki antavat vastmasti voimia pitkään syksyyn.

